

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА

Дѣдо Мразъ.

— Сбогомъ, милички дѣчица, —
 Ще си ходя азъ;
Пжтъ далеченъ ще се бие : . . .
 — „Сбогомъ, дѣдо Мразъ!“

— До година пакъ ще дойда —
 Вашъ гостъ съмъ тогазъ,
Че сега ме пролѣтъ пжди
 — „Сбогомъ, дѣдо Мразъ!“

— Съ топли дрешки ме срѣщнете,
 И съсъ сладкъ гласъ
Сбогомъ, милички дѣчица!
 — „Сбогомъ, дѣдо Мразъ!“

Люб. Бобевски.

Пролѣтъта наближи.

оплиятъ юженъ вѣтръ задуха. Слънцето се издига по-високо и лѣчитъ му ставатъ по-горещи. Гѣсти черни облаци се виятъ и пороенъ дъждъ се излива отъ тѣхъ. Снѣжната покривка на планинитъ се раздира и рѣкитъ буйно пълнятъ своитъ корита Пролѣтъта е вече прѣдъ насъ!

Животнитъ се пробуждатъ отъ зимния си сънъ, отърсватъ своята покривка, протѣгатъ глава, издаватъ радостенъ гласъ и отправятъ очи къмъ топлото слънце Прѣлетнитъ птици всѣки день пристигатъ на голѣми стада. Тѣ оживѣватъ нашитъ мѣста. На всѣкъ дѣ започва да става по-весело . . . Това е знакъ, че пролѣтъта наближи!

И растенията се събуждатъ: дървета, цвѣта и трѣви издигатъ високо връхчетата си и весело се люлѣятъ отъ топлия вѣтрецъ. Пролѣтъта е вече прѣдъ насъ!

Всичко е весело и засмѣно . . . Хората се разпавали на всички страни: по полета, лозя и градини; всички разработватъ крехката затоплена земя . . . И малкиятъ Боянъ не стои безъ работа, сега е време да приготви своята градинка. Разпрѣтналъ рѣжави, грабналъ лопата и кошъ,

весело разчиства навѣянитѣ клонища отъ зим-
нитѣ бури . . . Той е доволенъ отъ тази работа,

той вижда, че всичко бърза, всичко работи, за
да бжде готово прѣдъ приближилата пролѣтъ! . . .

Орачъ.

Още се зора не сипна,
Още всичко тъне въ мракъ,
А орача се е стегналъ —
Той отдавна е на кракъ.

Ралото си чисти, готви —
Цѣль день днеска ще оре,
Жешко лѣто щомъ настане
Златно жито да бере.

Ще подканя съ думи благи
Сияча, Черня да оратъ,
Изоратъ ли, ще ги пусне
Да почиватъ, да пасатъ.

Люб. Бобевски.

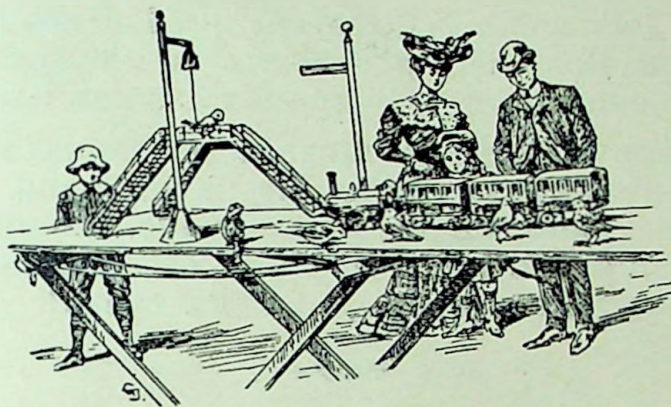
Птичешка желѣзница.

Тази интересна желѣзница е направена въ Парижъ. Тя се движи отъ нѣколко птички. Желѣзницата е построена така : на дълъгъ мостъ има сложени тънки релси, а на тѣхъ се плъзгатъ малки леки вагончета съ локомотивъ.

Птичките сж изучени много искусно. Една птичка управлява желѣзницата, друга — дава знакъ съ свирка, а трета — удря звънеца. Останалитѣ птички сж пжтници.

Ето една отъ птичките дръпва връвта на звънеца, птичката — машинистъ изсвирва (съ дръпване на връвта) и пжтниците се качватъ

по вагонитѣ; второ изсвирване и желѣзницата трѣгва. На края на моста птичката машинистъ спира трена, дава знакъ и пѣтниците слизатъ отъ вагонитѣ.

Прѣзъ всичкото врѣме птичкитѣ сж бодри, весели и радостно цвѣрчатъ.

Тази птичешка желѣзница привлича съ стотини любители, а особено — дѣца.

Чудниятъ рибарь.

Единъ младъ рибарь отишълъ веднажъ да налови много риба. Седналъ на брѣга и вмѣсто да хвърли мрѣжата въ водата, почналъ да свири съ свирката си. Той искалъ да подмами рибитѣ сами да излѣзатъ на брѣга.

Дълго врѣме стоялъ и надувалъ свирката, ала ни една риба не излѣзла изъ водата. Най-

сетнѣ се уморилъ отъ свирене и се отчаялъ. Той грабналъ мрѣжата и я хвърлилъ въ водата за риба.

Още при първото хвъргане мрѣжата се напълнила съ риба и той едвамъ я изтеглилъ на сушата. Разтворилъ мрѣжата и изсипалъ рибата на земята. Всичкитѣ риби — малки и голѣми — почнали да скачатъ и да умиратъ на сухия въздухъ.

Рибарьтъ, като ги гледалъ да скачатъ така весело, извикалъ: „Ахъ, вне непокорни риби! Когато ви свирехъ толкова хубаво, ни една не се мърдаше отъ мѣстото си. А сега безъ свирка сте се разиграли, само да ме ядосвате!“ . . .

Галилей.

Драги Веселине.

Прѣди нѣколко дни четохъ една много интересна книжка за живота на единъ великъ човѣкъ. Въ нея намѣрихъ много поучителни работи, които рѣшихъ да ти съобща. Ти ще видишъ голѣмия трудъ и дено-нощното занимане какви плодове даватъ на човѣка. Какъ найсетнѣ неговото име се носи отъ градъ въ градъ, отъ царство на царство и остава вѣчно да живѣе въ сърдцата на хората. Ще четешъ сжщо какви борби и нещастия е прѣживѣлъ великиятъ човѣкъ и то отъ кого? — отъ неговитѣ ближни — отъ хората.

Този великъ и ученъ човѣкъ се казва *Галилей*. Родилъ се въ 1564 г. въ гр. *Пиза* въ Ита-

лия. Още отъ малтъкъ обичалъ да се занимава; неговитѣ играчки сѣ били да си прави разни машинки. Въ училището билъ прѣвъ ученикъ; запитвалъ учителитѣ си за всичко и всичко го интересувало. Въ свободното си врѣме прочиталъ разни полезни книжки. И най-сетнѣ свършилъ сѣ отличенъ успѣхъ висшето училище въ тѣхния градъ.

Галилей билъ вече ученъ човѣкъ. Той прочелъ учението на знаменититѣ до тогава хора и захваналъ все по-вече и по-вече да се замислюва. Най-напрѣдъ открилъ *телескопа* — уредъ, съ който може да се вижда много надалече. Той обърналъ телескопа къмъ небето и почналъ да изучава слънцето, мѣсецътъ и звѣздитѣ.

Видѣлъ, че *петната* на мѣсеца сж назъбени голи планини, прѣсечени съ голѣми пропасти. Отъ дълги наблюдения узналъ сжщо, че мѣсецътъ се върти около земята, а двѣтъ се въртятъ около слънцето. Всички тѣзи открития Галилей ги напечаталъ и името му се чувало навсѣкждѣ. Неговата слава се разнасяла по цѣлия свѣтъ Галилей слѣдъ всѣко откритие изнамѣрвалъ ново. Много работи за слънцето и звѣздитѣ сполучилъ да открие.

Но тази слава донесла на Галилея голѣми мъчения! Мъчения, отъ които настрѣхвватъ космитѣ на човѣка. Тогавашнитѣ духовници били много силни, тѣ сждѣли за всичко. Учението на Галилея било противно на тѣхното и тѣ почнали да го прѣслѣдватъ. Най-сетнѣ го повикали на сждъ прѣдъ духовнитѣ началници. Безъ да гледатъ на неговата старостъ (70 годишенъ) — и слабостъ, тѣ захванали да го мъчатъ. Затворили го въ една влажна тъмница и искали отъ него да се откаже отъ учението си. Послѣ го довели прѣдъ сждиитѣ — духовници и на колѣнѣ сж искали да прочете дума по дума своето отричане отъ учението. Ето на кратко това отричане:

„Азъ, Галилео Галилей, 70 годишенъ, се отказвамъ отъ учението си, че земята се върти

около слънцето; отказвамъ се и отъ другитѣ си открития, които сж противни на Васъ. . . .“

Слѣдъ това затворили Галилея въ единъ монастиръ Тамъ отъ мисли и мъки ослѣпѣлъ. Едничкото му утѣшение е било — милувкитѣ на обичната му дъщеря. Облегнатъ на нейното рамо и съ тояга въ рѣка, отъ врѣме на врѣме се разхождали въ монастирския дворъ. Най-послѣ великия Галилей умрѣлъ въ 1642 година.

Вѣрвамъ, Владиславе, и ти ще кажешъ, че въ живота на този мъченикъ има много поучения за насъ.

До виждане,
Твой Драго.

На хорото.

На мегданя се нареждатъ
Дружки ученички;
Днесъ е празникъ — день свободенъ —
Ще почиватъ всички.

Смѣхъ се носи по мегданя,
Пѣсни хороводни, —
Какъ се радватъ мили дружки,
Че сж тѣй свободни!

Хоро китно заловиха —
Весело, игриво;
Тѣ го кършатъ и го виятъ
Като змийче живо

А пъкъ радостъ въвъ сърца имъ
Блика — не застава,
И по румени странички
Смѣхътъ не прѣстава

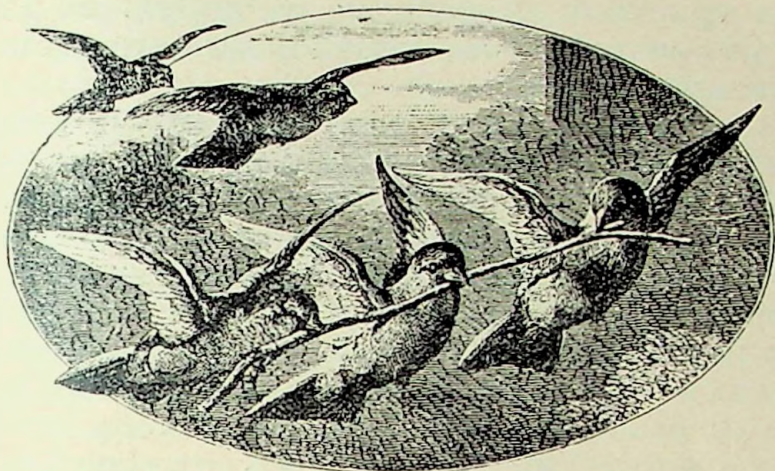
Хр. Боневъ.

Съгласие у птицитѣ.

Най-важната работа на птицитѣ въ началото на пролѣтътъ е да си направятъ гнѣздо. Въ него отпослѣ снасятъ яйчица, отъ които се излупватъ тѣхнитѣ птиченца.

Нѣкои птици си строятъ гнѣздата между клонетѣ на дърветата, други — подъ стрѣхитѣ, а трети — на самата земя, между трѣнацитѣ. Послѣднитѣ птици употребяватъ най-малко трудъ, но на първитѣ коштува голѣми усилия. Най-напрѣдъ тѣ трѣбва да му положатъ здрави основи отъ дебели и яки клончета. Често пѣти такива клончета птичето само не може да ги прѣнесе, защото сѣ за него тежки. Но то не се отчайва и не оставя клончето: незабавно отива и повиква други птичета, които оставятъ своитѣ работи и отиватъ на помощъ на своето другарче. Весело и съ чуруликане всички заедружно поематъ клончето и скоро скоро го занасятъ на опредѣленото мѣсто.

Ако не бѣше това съгласие у слабитѣ птиченца, основитѣ на гнѣздата имъ щѣха да бѣдатъ слабо построени и бурнитѣ вѣтрове лесно би ги съборили. Това съгласие е постоянно у тѣхъ. То се срѣща и между чловѣцитѣ; ала завистьта често пѣти става причина да пропад-

натъ много добри човѣшки дѣла. Съгласието е необходимо при изпълнението на труднитѣ работи. Ученитѣ хора отдавна сж узнали тази истина и за това сж я написали така: „Изворътъ на щастието се състои въ съгласието.“

Смъртта на единъ пияница.

(УРОКЪ).

Бѣше четвъртъкъ. Училищниятъ звънецъ удари за влизането ни въ часъ. Всички се наредихме по мѣстата си, като очаквахме учителя си. Ето че и той се яви прѣдъ насъ. Лека усмивка се забѣлѣзваше по устнитѣ му. Всички го посрѣцнахме радостно. Той ни поздрави, както всѣки пѣтъ прави това, когато

влиза при насъ. Наредихме се добръ, за да можемъ ясно да чуваме всичко, каквото щѣше да ни се прѣподава.

Тоя часъ имавме естествознание. Ставаше дума за всички ония вѣдни питиета, които човѣцитѣ употребяватъ, като: вино, ракия, конякъ, бира и още много други. Отъ разговора много добръ разбрахме, че тѣзи питиета не принасятъ никаква полза на човѣцитѣ: тѣ се опиватъ отъ тѣхъ, падатъ по улицитѣ и ставатъ за смѣхъ на хората. Разбрахме още, че много хора се разсипватъ и умиратъ, щомъ употребяватъ много тия питиета. Тѣ съдържатъ въ себе си спиртъ, който е силна отрова. Особено тѣзи питиета сж опасни за дѣцата.

Всички слушахме съ внимание, за да разберемъ и запомнимъ този толкозъ добъръ урокъ за насъ.

* * *

Слѣдъ една малка почивка учителътъ ни извади изъ джоба си една голѣма печатана хартия. Разбрахме, че това е вѣстникъ.

— Слушайте дѣца, се обади ясно и високо учителътъ ни, какво ще ви прочета:

„Добриятъ майсторъ, дѣдо Рехтвайсъ, бояджия, който само два мѣсеца работѣше прѣзъ годината, е умрѣлъ тия дни. Той е намѣренъ мъртавъ у дома си, заобиколенъ отъ около сто празни шишета, които биле по-рано пълни съ разни спиртни питиета. Отъ 3—4 дена той се е затворилъ у дома си и пиелъ, безъ да яде. Въ края на четвъртия день изгубилъ съзнание, падналъ полумъртавъ и послѣ умрѣлъ. Дошли лѣ-

каритѣ и го прѣгледали. Разрѣзали тѣлото му и доближили до него запаленѣ кибритѣ. Изведнажѣ избухналѣ силенѣ пламѣкъ и всички побѣгнали на страна“

Тукѣ учителѣтъ се спрѣ и ни запита: „Защо, дѣца, е станало така?“

Ние се смѣлчавме очудени. Никой не отговори. Слѣдѣ това учителѣтъ ни продължи:

„Цѣлото тѣло на този пияница е било пропито съ спиртѣ. А знаете ли дѣца, че спирта гори много силно?“

Веднага всички се сѣтихме отѣ що се е запалило мъртвото тѣло. Този дѣдо билѣ отровенѣ отѣ спиртните питиета, които е употребявалѣ въ голѣмо количество. Така се случва съ всички пияници

И азѣ рѣшихѣ въ себе си никога да не употребявамѣ спиртни питиета прѣзѣ живота си. Сѣщо направиха и моитѣ другари.

Учителѣтъ, доволенѣ и веселѣ, ни разпусти на двора.

Дѣлго врѣме ще помнимѣ смъртѣта на този пияница. Но и никога не ще забравимѣ нашето рѣшение.

Н а в о д н е н и е .

зѣ бѣхѣ на десетѣ години, когато въ нашия градѣ стана страшно наводнение. Една сутрина, въ началото на пролѣтѣта, се събудихѣ рано и отидохѣ да видя болната си майка. Тя не лежеше, а сѣднала на дебелата възглавница, силно охкаше.

„Бърже се обличай, Кате, защото иде голѣ-
ма опасность! Вода влѣзе въ двора и ще ни из-
дави, каза нажалено мама.

Азъ се разтреперахъ и скоро скоро се облѣ-
кохъ съ по-дебелитѣ си дрехи. Погледнахъ прѣзъ

прозореца и видѣхъ какъ се изкачва водата се по-нагорѣ по стѣнитѣ. Струвалѣ ми се, че нашата кѣща плаваше като корабъ посрѣдъ дълбоко море. Въ двора си имахме едно дебело и високо дърво. На него се бѣха покачили котки, кучета, кокошки, врабчета и всички издаваха единъ смѣсенъ жаленъ писъкъ. Всички дървета бѣха окичени съ животни, които потърсили спасение отъ немилостивата вода.

Обзе ме страхъ и захванахъ да мисля какво ще прави съ болната си майчица! Тя не може да става отъ леглото си, а пъкъ азъ съмъ много слаба и не мога я повдигна отъ земята.

Отидохъ пакъ при нея.

— Дъще, затвори вратата хубаво, запуши дупкитѣ, па ела да се качимъ тамъ горѣ; Богъ е милостивъ и нѣма да позволи на водата да ни залѣе и издави.

— Не, мамо, по-добрѣ ще бѣде да отида да викамъ за помощъ! . . .

Азъ помогнахъ на мама да се качи отгорѣ на долапитѣ, запушихъ добрѣ стаята и излѣзохъ на чардака да викамъ за помощъ: „Помогнете, помогнете, господа! . . .“

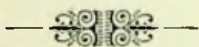
Студено! . . Вѣтрѣтъ пронизва до коститѣ на човѣка. Снѣгъ прѣхвърква изъ въздуха, а развълнуваната вода удря стѣнитѣ, като че иска да ги събори изъ дѣно. Това страшно реверне на вълнитѣ и вѣтрѣтъ ме оплащи много и азъ започнахъ да се моля на Бога.

Слѣдъ малко дойдохъ на себе си, показахъ се прѣзъ прозореца и взехъ да викамъ още по-силно: „Помогнете, моля, помогнете! . . .“

Въ това врѣме забѣлѣзахъ, че край насъ ми-

нава лодка, пълна съ хора. Тъ чуха молбата ми и спрѣха лодката. За десетъ минути добритѣ чловѣци извадиха мама, снеха мене отъ чардака и ни качиха въ спасителната лодка. Слѣдъ два часа ние бѣхме вече въ едно близко село. Тамъ ни настаниха при добри хора и положиха мама отново на легло.

Като се оттеглиха водитѣ, ние се върнахме въ родното ни мѣсто. Но какво да видимъ! повечето отъ къщитѣ бѣха съборени и азъ едвамъ можахъ да позная, че това е нашия градъ. Нашата къща бѣше сжщо тѣй съборена. Какво ли щѣше да стане, ако не бѣхъ се качила на чардака да викамъ за помощъ?! . . .

Изъ живота на животнитѣ.

I.

Момченце и куче.

На единъ американски богаташъ се изгубило шесть годишното момченце. Прѣзъ цѣлиятъ децъ то се разхождало въ близката гора. Отчаянниятъ баща ходилъ навсѣкждѣ, викалъ сина си на име, разпитвалъ всѣкого, когото срѣщалъ, но всичко било напраздно.

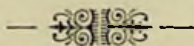
На другиятъ децъ при него дошълъ единъ индиецъ — старъ, опитенъ ловецъ. Той водилъ и

кучето си, което било много умно и пъргаво. Като се научилъ за нещастieto на богаташа, казалъ му: „Дайте ми единъ чорапъ и една обувка, които носи дѣтето, възможно е да го намѣря!“

Индиецътъ далъ обувката и чорапа на кучето да ги помирише. Умното животно веднага разбрало въ какво се състои работата. Изкочило на двора и почнало да души. То се мъчило да попадне въ диритѣ на изгубеното дѣте. Не се изминало много врѣме и сполучило. Съ отпусната глава и съ прикованъ въ земята погледъ, то се отправило къмъ гората. Слѣдъ него вървѣлъ и индиецътъ.

Въ гората индиецътъ изгубилъ слѣдитѣ на кучето. Дълго врѣме го търсилъ навсѣкѣдѣ. Най-послѣ чулъ радостното му квичене, а слѣдъ малко се явило прѣдъ него. Очитѣ му горѣли въ огънь, тѣлото му изпотено и едва дишело отъ умора. Слѣдъ радостно умилкване около господаря си, то тръгнало на прѣдъ.

Дълго врѣме вървѣлъ индиецътъ слѣдъ него. Най-сетнѣ кучето се спрѣло прѣдъ единъ храс-талакъ. Тамъ лежало измъченото отъ гладъ, умора и страхъ момченце. Слѣдъ малко отчаяни-ятъ баща държалъ въ прѣгрѣдкитѣ си милото си дѣте.

Нашата баба.

Нашата баба днесъ навърши
Цѣли сто години вече,
А пакъ още е подвижна,
Още чува надалече.

Толкозъ годинъ е живѣла,
Пакъ е бодра и любезна,
Пакъ е весела и здрава,
Та е още намъ полезна.

Всѣка вечеръ ни разказва
Сладки приказки, чудесни,
Я ще викне да запѣе
Староврѣмски мили пѣсни.

Ц. Калчевъ.

Бузлуджа.

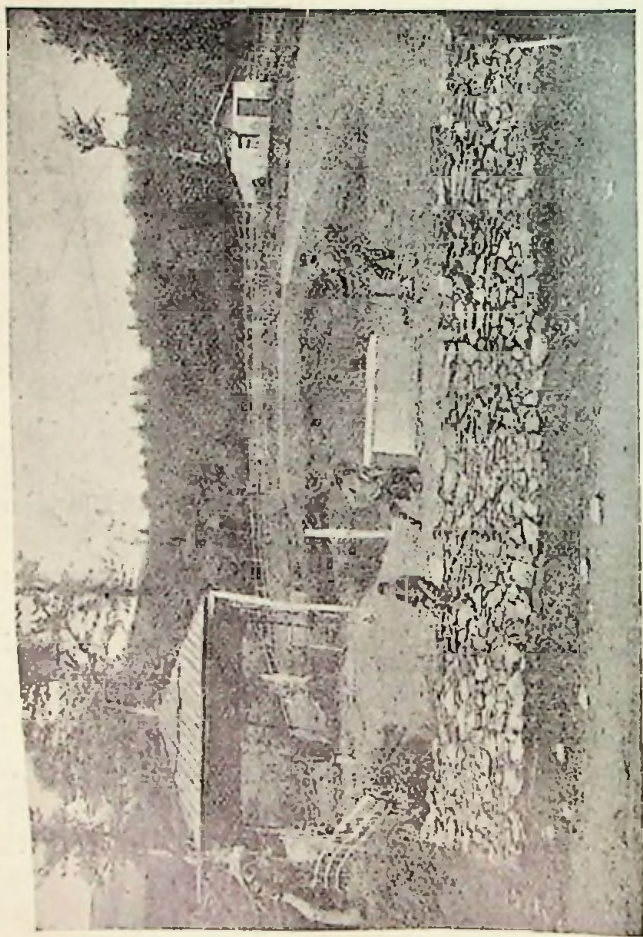
На сѣверъ отъ гр. Казанлъкъ се издига Старо-планинскиятъ връхъ *Бузлуджа*. Той е далечъ отъ него 3—4 часа. Бузлуджа добръ се вижда отъ цѣлата казанлъшка долина. Върхътъ е голъ съ продълговато *било*, което свършва на западъ съ една голѣма пропастъ. Къмъ югъ — отъ срѣдата на върха — започва гѣста букова гора, която се свършва до политѣ на балкана. На сѣверъ цѣлиятъ връхъ е голъ стрѣменъ и прошаренъ съ варовити канари. Тѣзи канари ги разбиватъ и отъ тѣхъ получаватъ варѣта. При сѣвернитѣ поли на върха тече малка рѣкичка, която се влива въ три голѣми дупки. Тѣзи дупки сж толкози дълбоки щото, като пуснешъ камѣкъ, чувашъ тропането му нѣколко минути.

На западъ отъ Бузлуджа се издига върха Св. Никола, а на изтокъ — Бедекъ. Отъ Бузлуджа се вижда равното казанлъшко поле. по което се лѣщи р. Тунджа, вижда се гр. Казанлъкъ, Срѣдня-гора и частъ отъ Родопитѣ. На сѣверъ се виждатъ гориститѣ склонове на Ст.-Планина.

За да се отиде на Бузлуджа минава се прѣзъ двѣ мѣста: единиятъ пѣтъ прѣзъ с. Енина, а другиятъ — прѣзъ с. Хасѣтъ. Пѣтятъ и прѣзъ двѣтѣ мѣста е доста труденъ. Подъ самиятъ връхъ на Бузлуджа, въ срѣдъ гората, има една хубава полянка, съ единъ шумящъ изворъ, на който водата е извънредно студена.

На тази полянка всѣка година, на 20-й юлий, се събира множество хора отъ близкитѣ села и

отъ гр. Казанлъкъ. Прѣзъ цѣлата нощъ се чуватъ свирни, пѣсни, викоуе и хора. . . . Голѣми огньоуе освѣтяватъ цѣлата гора. Сутринята мно-

„Булуджа.“

жеството се събира прѣдъ единъ камененъ гробъ и всрѣдъ голѣмата тишина се чува тихото молене на свещеника. . . .

Но заради кого се извършва всичко това?

Кой събира това множество на върха на балкана? . . . — Това сѣ признателнитѣ чада на България, които сѣ допле да се помолятъ на гробоветѣ на загиналитѣ борци за нашето освобождение. На онѣзи борци, които на чело сѣ славния воевода *Хаджи Димитра*, сложиха коститѣ си на връхъ балкана и показаха на неприятеля, че е славно да се умрѣ за свободата на милото отечество. . . .

Ето какъ ни описватъ тази ужасна битка; „На 18-й юлий—четвъртъкъ—утрината била ясна и студена. Само на сѣверъ отъ врѣме на врѣме се показвало черно облаче, което давало знакъ, че деньтъ не ще се мине безъ дѣждъ. Всичко било весело и радостно при изгрѣването на слънцето, само нашитѣ герои—възстаници били огрижени; тѣ чакали своитѣ 14 ранени другари, които сѣ били изгубили прѣзъ нощъта въ гората. Насѣдали при голѣмитѣ букаци, тѣ си отпочивали отъ голѣмата умора.

Но скоро всички били разбудени. На западнитѣ голи рѣтове—на разстояние 1000-2000 крачки—тѣ видѣли много башибозуци, които идѣли къмъ тѣхъ. Възстаницитѣ не мислѣли на това отворено мѣсто да правятъ бой, а да почакатъ раненитѣ си другари и тогава да трѣгнатъ заедно.

Хаджи Димитъръ, като видѣлъ, че болнитѣ ги нѣма, далъ заповѣдь за трѣгване. Но всички останали изумени, като чули турската военна трѣба—отъ къмъ сѣверъ, че свирѣ за нападение. Башибозуцитѣ отъ къмъ западъ се спуствали съ диви викоуе. Клетитѣ възстаници били заградени отъ всички страни! Куршумитѣ се сипѣли като градъ. Тѣ видѣли, че спасение нѣма. . . . Но не

искали да се прѣдадатъ, а да сложатъ коститѣ си, като истински герои на България!

Малката четица получила заповѣдь да заеме позиции. Нѣкои момчета се скрили задъ рѣдкитѣ дървета, а други—задъ камъне и храсте. Войводата Хаджи Димитъръ се качилъ на по високо мѣсто, до единъ джбъ и отъ тамъ извикалъ: „Братя, да измремъ като българи.“ Възстаницитѣ ободрени отъ тѣзи думи, се спуствали като лъвовѣ.

Боже мой! . . . каква картина е прѣдставлявало тогазъ?! — 30 срѣщу хиляда. . . Турцитѣ отъ всички страни гърмятъ. . . падатъ единъ по единъ отъ възстаницитѣ. Войводата ги насърчава, той дава заповѣди на всички страни, до като неприятелския коршумъ прониза и неговитѣ гърди. Едно „сбогомъ“ се чуло отъ устата на този герой. . .

Слѣдъ нѣколко часа четата е била избита, само единъ е можалъ да се спаси.

На слѣдния день свещеникътъ отъ с. Хастъ е дошълъ да погребѣ тѣлата на героитѣ възстаници“.

Редактира и издава научното дружество
„Отецъ Паисий“ — гр. Казанлъкъ.

Забавление.

Пролѣтъ.

Топло врѣме вечъ настана,
Мина злата зима,
Зеленѣе се балкана—
Вредомъ хубость има.

По полето вакло стадо
Лопки си раздрѣнкава ;
По лозята старо, младо
С' пѣсни в' трудъ замрѣква.

И балкана, и полето,
Нивитѣ зелени,
И цвѣтята, и небето—
Всички сж засмѣни.

Пъкъ когато вечеръ мрѣкне,
Мѣсецътъ изгрѣе,—
Тихъ, прохладенъ вѣтрецъ лѣхне,
Славей сладко пѣе ! . . .

Хубава е пролѣтъ мила,
Весела, засмѣна !
Тя ни дава бодрость, сила
В' чудна си примѣна !

И. Боневъ

— СПИСАНИЕ ЗА ДѢЦА —

Теменужка и дѣте.

Дѣте

Теменужке,
Моя дружке,
Цвѣте красно ти нагледъ,
Я кажи ми,
Кой ти даде
Този хубавъ дѣхъ и цвѣтъ?

Теменужка

Даде ми го
Дѣдо Господъ
Катъ на всичкитъ цвѣта
И ме храни
Тайно, даромъ
Всѣко утро да цвѣтя.

с. К.—Бунаръ.

Дѣте

Теменужке,
Мило цвѣте,
Твоята чашка и вѣнче,
И стеблеца,
И листеца
Азъ ти любя отъ сърце!

Теменужка

Откъсни ме,
Дѣте мило,
И люби ми прѣсний цвѣтъ!
И дѣхай го
Съсъ наслада —
Азъ съмъ просто, радость
тебъ!

К. Поповъ